

Nr 402.

Av herr **Andersson** i Dunker **m. fl.**, om *ändring i bestämmelserna för förbättringsbidrag och nybyggnadslån till främjande av byggnadsverksamhet på landet m. m.*

I proposition nr 1 till årets riksdag har Kungl. Maj:t i femte huvudtiteln under rubriken: »Bidrag till främjande av bostadsbyggande på landsbygden» föreslagit riksdagen, att för nästa budgetår anvisa ett belopp av 5,000,000 kronor att utgå som reservationsanslag varjämte under utgifter för kapitalökning föreslås anvisande av 2,000,000 kronor till fonden för nybyggnadslån.

Såsom framgår av propositionen och av den däri intagna skrivelsen från statens egnahemsstyrelse är det kvarstående behovet av bostadsförbättring högst betydande. Av tidigare inkomna ansökningar återstå ännu ett mycket stort antal för vilka medel ej funnits tillgängliga. För egnahemsstyrelsen såväl som för egnahemsnämnderna och hälsovårdsnämnderna är det väl känt att ett stort antal hälsovådliga bostäder både lönebostäder och egna bostäder ännu finnas för vilka ansökningar om förbättringsbidrag av olika skäl icke ingivits. Egnahemsstyrelsen anför i sin skrivelse härom följande: »att det säkerligen funnes ett avsevärt antal bofälliga lägenheter, beträffande vilka ansökningar om bostadsförbättringsmedel ännu icke inlämnats, i många fall emedan vederbörande underhållningsskyldiga ansett sig vara ur stånd att tillskjuta vad som icke kunde erhållas i statsbidrag för upprustningsarbetets utförande. Anmärkas kunde, att den kommunala hjälp i form av penningar, byggnadsvaror eller arbete, som statsmakterna räknat med för de ekonomiskt svagaste bostadsinnehavarna, icke lämnats i erforderlig utsträckning. Bostadsförbättringsverksamhetens utvidgning till jämväl förevarande lägenheter förutsatte, att en ny ansökningstid utsattes i samband med ytterligare medelsanvisning för verksamhetens fortsättande. Detta skulle hava till följd, att medelsbehovet väsentligt ökades utöver det förut angivna.»

Det torde väl aldrig ha varit statsmakternas mening att landsbygdens svagast ställda bostadsinnehavare, vilka ofta även ha de allra sämsta bostäderna, skulle lämnas utanför den pågående bostadsförbättringsverksamheten. Därför synes det vara nödvändigt dels att en ny ansökningstid utsattes, dels att den förändringen vidtages i bestämmelserna för

erhållande av bostadsförbättringsbidrag, att högre belopp än 1,000 kronor per lägenhet kan lämnas om den sökande själv är ur stånd att bidra till kostnaderna. Dock torde böra fastställas, att egnahemsnämnd ej äger lämna högre bidrag än 1,000 kronor per lägenhet utan att i varje särskilt fall erhålla egnahemsstyrelsens tillstånd.

Bostadsförbättringsverksamhetens betydelse är numera så allmänt erkänd och uppskattad att några ytterligare skäl för dess snabba fullföljande knappast behöva anföras. Det är även klart att varje år, som förbättringen av dessa ofta trånga, osunda och hälsovådliga bostäder fördröjes, kan medföra svårbotliga skador och sjukdomar för de mången gång stora och barnrika familjer, som där ha sin hemvist. Det är därför ett verkligt samhällsintresse att bostadsförbättringsverksamheten genomföres så snabbt som möjligt. Egnahemsstyrelsens anslagsbegäran kan i detta syfte anses synnerligen välbefogad. Då emellertid andra skäl kunna tala för ett något lägre belopp men Kungl. Maj:ts förslag synes oss alltför knappt anse vi en höjning av detta belopp med 3,000,000 kronor vara synnerligen önskvärd.

Med stöd av vad här anförts hemställa vi,

dels att riksdagen för sin del ville besluta sådan ändring i bestämmelserna för förbättringsbidrag och nybyggnadslån till främjande av byggnadsverksamhet på landet att statens egnahemsstyrelse må kunna i vissa fall medgiva högre bidrag än 1,000 kronor per lägenhet,

dels ock att till bidrag för främjande av bostadsbyggande på landsbygden för budgetåret 1936/1937 anvisa utöver vad Kungl. Maj:t i årets statsverksproposition föreslagit ytterligare 3,000,000 kronor.

Stockholm den 23 januari 1936.

Harald Andersson
i Dunker.

Emil Bengtsson.

A. J. Johansson,
Bro.

Nestor Hammarlund.

Johan Johansson,
Tvåraselet.

Erik Lundbom.

A. E. Elmroth.

Otto Wallén.